

че рускыйтъ историкъ не ни показва никои отъ тѣзи градища; ный ще споменемъ само *Българъ* край Волга, въ казанската губернія, престолень градъ на царството, който градъ сѣществувалъ, както видѣхмы, до 1236 г. «Трѣба обаче да мыслимъ, продължава Григорьевъ, че въ разны времена границытъ на владѣніето имъ са простирали отъ Уралскытъ горы до Сура и Ока, и отъ Вѣтка и Кама чакъ до главытъ на Донъ и Самара; но нѣма сумнѣніе, че на туй пространство живѣяли ведно съ тѣхъ и другы народы, като *Моравы, Черемисы, Чувашы и Вотякы.*»

А прѣделытъ на царството имъ, споредъ други, были сж: на сѣверъ казанската губернія; на вѣстокъ, Баскирія, която по-напредъ была Велика-Унгарія; на югъ, Астраханъ, и Волга на западъ. —

Да преминемъ сега и въ *малка Българія* или *Българія европейска*, което име географытъ даватъ на долина Мизія наедно съ малка Скитія (сегашна Доброджа).

«Въ състава на Българія (придунавска), въ найширокъ смисълъ, споредъ Палаузова, ⁽¹⁵⁾ влизали сж славенскытъ племена, които сж населявали пространството по Дунавскыя брѣгъ до р. Дрина, сир. племена, заселѣны въ Молдова, Влашко и Унгарія (Венгрія); и отсамъ Дунава, отъ неговото устѣе до р. Морава и още оныя, които бѣхж разселѣны по Тракия, Македонія, Тессалія и часть отъ Албанія. Исторіята на тѣзи племена, които още въ V-й вѣкъ бѣхж извѣстны на византійскытъ писатели, съставя, тѣй да речемъ, само заглавіето на исторіята на придунавскытъ Българи. И като са намѣрвахж ту въ дружба, ту въ вражда съ Византійцытъ, тѣ най-послѣ са отхвърлихж съвсѣмъ отъ Имперіята, и подъ знамята на

(¹⁵) Гл. интересната негова статья въ *българ. Книжници* отъ 1858 г. подъ заглавіе: «Послѣдните страници отъ Българскытъ Исторіиъ.»